

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Karla Šimky a soudkyň JUDr. Miluše Doškové a Mgr. Evy Šonkové v právní věci žalobce: **J. B. P.**, zastoupený Mgr. Václavem Voříškem, advokátem se sídlem Pod Kaštany 245/10, Praha 6, proti žalovanému: **Krajský úřad Královéhradeckého kraje**, se sídlem Pivovarské náměstí 1245, Hradec Králové, ve věci žaloby proti rozhodnutí žalovaného ze dne 30. 8. 2017, č. j. KUKHK-23738/DS/2017/VaD, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 27. 9. 2019, č. j. 30 A 135/2017 - 66,

t a k t o :

- I. Rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 27. 9. 2019, č. j. 30 A 135/2017 - 66, **se zrušuje**.
- II. Rozhodnutí Krajského úřadu Královéhradeckého kraje ze dne 30. 8. 2017, č. j. KUKHK-23738/DS/2017/VaD, **se zrušuje** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- III. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení o žalobě a o kasační stížnosti 18 200 Kč k rukám jeho zástupce Mgr. Václava Voříška, advokáta, do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Žalovaný rozhodnutím ze dne 30. 8. 2017, č. j. KUKHK-23738/DS/2017/VaD, zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí Městského úřadu Dvůr Králové nad Labem

ze dne 14. 6. 2017, č. j. MUDK-ODP/49122-2017/dum 36242-2016/dum, kterým uznal žalobce odpovědným za správní delikt dle § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění pozdějších předpisů (dále také jen „zákon o silničním provozu“), a uložil mu pokutu ve výši 1500 Kč a povinnost uhradit náklady řízení ve výši 1000 Kč.

[2] Tohoto správního deliktu se měl žalobce dopustit tím, že porušil § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu, neboť jako provozovatel motorového vozidla tovární značky Nissan, registrační značky X, nezajistil, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem. Řidič uvedeného vozidla, jehož totožnost není správnímu orgánu známa, dne 18. 8. 2016 v 19:07 hod. na pozemní komunikaci v obci Kocbeře, silnici I/37 směr Trutnov, při řízení uvedeného vozidla překročil nejvyšší dovolenou rychlost jízdy v obci stanovenou zvláštním právním předpisem na 50 km/h, přičemž mu byla automatizovaným technickým prostředkem naměřena rychlost jízdy 64 km/h. Při zvážení možné odchylky měřicího zařízení ve výši ± 3 km/h tedy byla naměřena nejnižší skutečná rychlost jízdy 61 km/h, čímž řidič porušil § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu a dopustil se přestupku dle § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona o silničním provozu.

[3] Žalobce podal proti napadenému rozhodnutí žalobu u Krajského soudu v Hradci Králové (dále jen „krajský soud“), který ji zamítl rozsudkem ze dne 27. 9. 2019, č. j. 30 A 135/2017 – 66 (dále jen „napadený rozsudek“). K námitce nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí z důvodu nevypořádání námitek v doplnění odvolání uvedl, že napadené rozhodnutí žalovaného vychází ze spolehlivě zjištěného stavu věci, byly shromážděny dostatečné podklady k rozhodnutí ve věci, zjištěný skutkový stav byl správně právně posouzen a v napadeném rozhodnutí řádně odůvodněn. Žalobce svoji námitku nijak blíže neupřesnil nebo nenavrl žádné relevantní informace, které by jeho tvrzení prokazovaly či naopak nějakým způsobem vyvracely provedená zjištění žalovaného. Žalobní body týkající se nevypořádání odvolacích námitek jsou pouze obecného znění. V rozhodnutí správního orgánu i žalovaného bylo navíc zcela jednoznačně delikttní jednání žalobce prokázáno a odůvodněno. V projednávané věci lze navíc ohledně skutečnosti v podobě absence dopravní nehody vycházet ze zjištěného skutkového stavu, kdy ze shromážděných důkazů nic nenasvědčuje tomu, že by při spáchání delikttního jednání, které je doloženo fotodokumentací, byla způsobena dopravní nehoda. Žádná další skutečnost, která by mohla vést k závěru o tom, že tato námitka žalobce by měla relevantní vliv na průběh řízení ve smyslu § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu, navíc zjištěna nebyla.

II. Kasační stížnost

[4] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) v kasační stížnosti podané v zákonné lhůtě uplatnil důvody podle § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s.

[5] Stěžovatel namítá, že se žalovaný ani krajský soud nezabývali jeho tvrzeními, že vozidlo řídila osoba odlišná od provozovatele, kterou označil v doplnění odvolání a která mu sdělila, že v předmětném úseku byla povolena maximální rychlost 70 km/h. Dále

pokračování

uvedl, že při průjezdu měřeným úsekem došlo k lehké dopravní nehodě, a proto není věc projednatelná jako správní delikt provozovatele vozidla.

[6] Stěžovatel nesouhlasí se závěry krajského soudu, že nijak blíže neupřesnil a nenavrl žádné relevantní informace, které by jeho tvrzení prokazovaly či naopak vyvracely skutková zjištění žalovaného. Stěžovatele tíží, jako účastníka správního řízení, břemeno tvrzení a břemeno důkazní, nikoliv povinnost k „navrhování relevantních informací“. Stěžovatel tvrdil, že v daném úseku bylo povoleno jet rychlostí 70 km/h, stejně tak tvrdil, že došlo k dopravní nehodě. Svá tvrzení podpořil důkazním návrhem na výpověď řidiče. Nic dalšího nebylo ani na místě, aby činil, čímž splnil svou povinnost tvrzení a označení důkazů na podporu svých tvrzení.

[7] Rovněž se neztotožňuje s krajským soudem, že netvrdil, že by se dopravní nehoda stala v čas spáchání přestupku. Dle stěžovatele musí být každému zřejmé, že je-li předmětem posuzování skutkový stav a skutkový průběh jednání ze dne 18. 8. 2016 z 19:07 hodin, tak veškerá argumentace směřuje právě k tomuto dni, nikoliv k datu zcela odlišnému. Tvrdí-li krajský soud, že ze shromážděných důkazů pro vznik nehody nic nesvědčí, pak nezbyvá než konstatovat, že správní orgány neprovedly k důkazu prakticky nic více než fotografii z rychloměru. Ta vskutku nezachycuje dopravní nehodu, a právě proto stěžovatel navrhl své tvrzení o vzniku dopravní nehody prokázat důkazem svědeckou výpovědí.

[8] Vzhledem k výše uvedenému má stěžovatel za to, že je dán důvod pro zrušení jak rozsudku krajského soudu, tak rozhodnutí žalovaného z důvodu nevypořádání odvolacího důvodu podpořeného důkazním návrhem, přičemž odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 9. 2018, č. j. 7 As 264/2017 - 50.

[9] Zbývající (převážná) část kasační stížnosti se pak týkala nesouhlasu právního zástupce stěžovatele se zveřejněním jeho osobních údajů na internetových stránkách Nejvyššího správního soudu.

[10] Žalovaný se ke kasační stížnosti nevyjádřil.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[11] Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v souladu s § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které uplatnil stěžovatel v podané kasační stížnosti.

[12] Kasační stížnost je důvodná.

[13] Nejdříve se Nejvyšší správní soud zabýval otázkou, zda stěžovatel uplatnil odvolací námitky řádně a včas. Pokud by tomu tak nebylo, nebyl by dán důvod pro zrušení napadeného rozhodnutí pro nezákonnost.

[14] Ze správního spisu se podává, že stěžovatel na výzvu správního orgánu I. stupně označil Imricha Horvátha jako řidiče vozidla v době spáchání přestupku. Správní orgán I. stupně učinil všechny potřebné kroky k doručení výzvy k podání vysvětlení označenému řidiči, nicméně všechny pokusy byly neúspěšné. Z tohoto důvodu zahájil řízení s provozovatelem vozidla (stěžovatelem) a následně vydal dne 14. 6. 2017 rozhodnutí o správním deliktu, kterým byl stěžovatel uznán odpovědným za správní delikt dle § 125f

odst. 1 zákona o silničním provozu. Stěžovatel v odvolací lhůtě podal proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně blanketní odvolání, pročez byl vyzván správním orgánem I. stupně usnesením ze dne 7. 7. 2017, doručeným mu stejného dne, k doplnění odvolání ve lhůtě 5 dnů od doručení usnesení. Stěžovatel ještě téhož dne odvolání doplnil a uvedl, že při procházení záznamů za účelem doplnění odvolání zjistil, že v den spáchání správního deliktu (18. 8. 2016) řídil vozidlo jeho kamarád Ing. J. K., nikoliv původně uvedený I. H. K záměně v osobě řidiče dle stěžovatele došlo omylem, neboť se podíval do záznamů ze dne 18. 8. 2015. Dále doplnil, že dle tvrzení řidiče měla být v místě měření povolena maximální rychlost 70 km/h a že se řidič stal účastníkem dopravní nehody. K prokázání tvrzených skutečností navrhl výslech Ing. J. K.

[15] Žalovaný v napadeném rozhodnutí na str. 3 a 4 uvedl, že za odvolání lze považovat pouze to, co je řádně podáno v zákonné lhůtě k odvolání. Později uplatněné námitky lze považovat za vyjádření, na která má účastník právo, nicméně na ně nedopadá povinnost správního orgánu vypořádat se s nimi jako se včas a řádně uplatněnými odvolacími námitkami.

[16] Obecně lze tuto premisu považovat za platnou a správnou. Nejvyšší správní soud však zdůrazňuje, že je třeba vždy přihlédnout ke konkrétním okolnostem daného případu. V nyní posuzované věci byl stěžovatel vyzván k doplnění blanketního odvolání a byla mu k tomu stanovena lhůta (viz bod 14 tohoto rozsudku). Stěžovatel ve stanovené lhůtě odvolání doplnil, přičemž přdestřel nové skutečnosti a navrhl vyslechnout jím uvedeného svědka.

[17] Nejvyšší správní soud se v rozsudku ze dne 22. 1. 2009, č. j. 1 As 96/2008 - 115, č. 1856/2009 Sb. NSS, věnoval otázce uplatnění nových skutečností a nových důkazů v odvolání: „Podle § 73 odst. 2 zákona o přestupcích má obviněný z přestupku právo vyjádřit se ke všem skutečnostem, které se mu kladou za vinu, a k důkazům o nich, uplatňovat skutečnosti a navrhopvat důkazy na svou obhajobu, podávat návrhy a opravné prostředky. Tato práva náležejí obviněnému po celou dobu řízení o přestupku: zákon o přestupcích výslovně neomezuje jejich uplatňování na určité stádium řízení (třeba řízení v I. stupni), a takové omezení není možno dovodit ani z povahy věci. (...) Obviněný v přestupkovém řízení není totiž povinen poskytovat správnímu orgánu při opatřování podkladů pro vydání rozhodnutí veškerou potřebnou součinnost, jak to od jiných subjektů správních řízení žádá § 50 odst. 2 správního řádu (srov. Vedral, J.: Správní řád – komentář. BOVA POLYGON, Praha 2006, výklad k § 50 odst. 2 na str. 334): z toho nutno dovodit jak to, že může být procesně i zcela pasivní, tak to, že k procesní aktivitě se může rozhodnout i v pozdější fázi řízení, a správní orgán se musí s touto jeho aktivitou (v podobě uplatňování nových tvrzení a navrhování nových důkazů) vypořádat.“

[18] Na danou věc dopadá i stěžovatelem odkazovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 9. 2018, č. j. 7 As 264/2017 - 50, v němž se podává, že „obviněný z přestupku je podle § 73 odst. 2 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o přestupcích“), oprávněn po celou dobu přestupkového řízení, tj. až do vydání konečného rozhodnutí ve věci, navrhopvat a předkládat správním orgánům důkazy ve svůj prospěch. Správní orgány sice nejsou ve smyslu § 52 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), takovými návrhy vázány a provedou důkazy, které jsou potřebné pro zjištění stavu věci, ovšem pokud některé z důkazů, jež jim předloží obviněný z přestupku, neprovedou, pak je jejich povinností podle § 68 odst. 3 správního řádu v

pokračování

odůvodnění svého rozhodnutí uvést, jak se s těmito návrhy vypořádaly, tedy jak dané důkazy po jejich provedení hodnotily, resp. pokud některé z doložených důkazů neprovedly, uvést, proč se tak stalo. Tuto povinnost správních orgánů judikatura správních soudů zdůrazňovala opakovaně, když vycházela z toho, že podle čl. 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod musí být dána obviněnému z přestupku možnost vyjádřit se nejen k provedeným důkazům a věci samé, ale v rámci toho také možnost navrhnout důkazy, jejichž provedení obviněný pokládá za potřebné pro doložení svých tvrzení. Tomuto procesnímu právu pak zásadně odpovídá povinnost správního orgánu o takových návrzích rozhodnout, a pokud jim správní orgán nevyhoví, pak ve svém rozhodnutí v souladu s již zmíněným ustanovením § 68 odst. 3 správního řádu uvést, z jakých důvodů nebyly navržené důkazy provedeny.“

[19] Vzhledem ke všem výše uvedeným skutečnostem se jednalo o včasné doplnění odvolání a žalovaný byl povinen se jím řádně zabývat. Protože na námitky stěžovatele uplatněné v doplnění odvolání žalovaný nereagoval a v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí se nijak nevypořádal s předloženými či navrženými důkazy, zatížil své rozhodnutí vadou nepřezkoumatelnosti spočívající v nedostatku důvodů, pro kterou měl krajský soud toto rozhodnutí postupem podle § 76 odst. 1 písm. a), c) s. ř. s. zrušit (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 7. 2008, č. j. 3 As 51/2007 – 84).

[20] K nesouhlasu stěžovatele a jeho advokáta s vyvěšením jejich osobních údajů na internet (včetně návrhu na postoupení jejich žádosti o anonymizaci státní správě soudu) Nejvyšší správní soud uvádí, že se k tomuto v případě téhož advokáta již opakovaně vyjadřoval, např. přípisem předsedy Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 11. 2019, č. j. S 139/2019 - 7, či ve věcech vedených pod sp. zn. 2 As 383/2017 a sp. zn. 9 As 413/2018. Způsob, jakým Nejvyšší správní soud standardně zveřejňuje anonymizované verze rozhodnutí na svých webových stránkách, neporušuje právo na ochranu osobních údajů či soukromí stěžovatele ani jeho advokáta. Jak již zdejší soud mnohokrát uvedl, pokud „se Mgr. Václav Voříšek cítí být poškozen, je-li spojován se způsobem, jakým vykonává advokacii, nelze příčiny takových jeho domněnek spojovat se skutečností, že soudy zcela v souladu s platnými právními předpisy zveřejňují ve svých rozhodnutích jeho údaje, vystupuje-li v postavení advokáta a zástupce účastníka řízení“ (viz usnesení NSS ze dne 25. 5. 2017, č. j. Nao 175/2017 - 161, obdobně srov. rozsudky ze dne 27. 3. 2019, č. j. 2 As 383/2017 - 46, ze dne 17. 1. 2019, č. j. 10 As 321/2017 - 38, a mnohé další).

IV. Závěr a náklady řízení

[21] S poukazem na shora uvedené shledal Nejvyšší správní soud kasační stížnost důvodnou, a proto podle § 110 odst. 1 s. ř. s. zrušil napadený rozsudek krajského soudu. Zruší-li Nejvyšší správní soud rozhodnutí krajského soudu, a pokud již v řízení před krajským soudem byly pro takový postup důvody, současně se zrušením rozhodnutí krajského soudu může sám podle povahy věci rozhodnout o zrušení rozhodnutí správního orgánu (§ 110 odst. 2 písm. a) s. ř. s.). V dané věci by krajský soud v souladu s vysloveným závazným právním názorem neměl jinou možnost, vzhledem ke zjištěným vadám správního rozhodnutí, než zrušit rozhodnutí žalovaného. Nejvyšší správní soud proto v souladu s § 110 odst. 2 písm. a) ve spojení s § 78 odst. 1 a 4 s. ř. s. rozhodl tak, že sám rozhodnutí žalovaného zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. V něm je žalovaný

vázán právním názorem Nejvyššího správního soudu [§ 78 odst. 5 ve spojení s § 110 odst. 2 písm. a) s. ř. s.].

[22] Protože Nejvyšší správní soud zrušil rozsudek krajského soudu a zároveň zrušil i rozhodnutí žalovaného, rozhodl také o náhradě nákladů řízení, které předcházelo zrušenému rozhodnutí krajského soudu. (§ 110 odst. 3 věta druhá s. ř. s.). Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1 věta první s. ř. s. (ve spojení s § 120 s. ř. s.), podle kterého, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl.

[23] Stěžovatel měl ve věci úspěch, přísluší mu tedy podle § 60 odst. 1 s. ř. s. právo na náhradu nákladů řízení vynaložených proti žalovanému, který naopak ve věci úspěch neměl. Náklady řízení stěžovatele v tomto případě tvoří soudní poplatky, odměna jeho zástupce a hotové výdaje. Na soudních poplatcích stěžovatel zaplatil celkově 8000 Kč (3000 Kč za podání žaloby a 5000 Kč za podání kasační stížnosti). Stěžovatel byl před krajským soudem i Nejvyšším správním soudem zastoupen advokátem.

[24] Za zastoupení v řízení před krajským soudem přísluší odměna za dva úkony právní služby: převzetí a příprava zastoupení a sepsání žaloby [§ 11 odst. 1 písm. a) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů]. Podle § 7, § 9 odst. 4 písm. d) a § 11 odst. 1 písm. a) a d) advokátního tarifu náleží zástupci stěžovatele odměna za tyto dva úkony právní služby v částce 6200 Kč (2 x 3100 Kč) a podle § 13 odst. 3 advokátního tarifu náhrada hotových výdajů v částce 600 Kč (2 x 300 Kč). Celkem tedy činí odměna za zastupování v řízení před krajským soudem částku 6800 Kč.

[25] Za zastoupení v řízení před Nejvyšším správním soudem přísluší odměna za jeden úkon právní služby: podání kasační stížnosti [§ 11 odst. 1 písm. a) advokátního tarifu]. Podle § 7, § 9 odst. 4 písm. d) a § 11 odst. 1 písm. a) advokátního tarifu náleží zástupci stěžovatele odměna za tento úkon právní služby v částce 3100 Kč a podle § 13 odst. 3 advokátního tarifu náhrada hotových výdajů v částce 300 Kč, celkem 3400 Kč.

[26] Stěžovateli tedy náleží náhrada nákladů řízení o žalobě a o kasační stížnosti v celkové výši 18 200 Kč. Žalovaný je povinen uhradit žalobci uvedenou částku ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku, a to k rukám jeho zástupce.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 31. března 2021

JUDr. Karel Šimka
předseda senátu